

CLASSIC TREASURY
ANIMAL STORIES

ကမ္ဘာတစ်လွှား
တိရစ္ဆာန်ပုံပြင်များ

တိချယ်လှိုင်
မြန်မာမြန်

ကမ္ဘာတစ်လွှား
တိရစ္ဆာန်ပုံပြင်များ

မာတကာ

စာရေးဆရာများနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများ..... ၈
ပန်းချီပညာရှင်များနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများ..... ၁၄

သူငယ်ချင်းများနှင့် အပေါင်းအဖော်များ

ဒူးစိပ်..... ၂၀
စစ်မြင်း ၄၄
ကျားသစ်ကအစက်အပြောက်တွေ ဘယ်လိုရလာလဲ... ၅၁
မဟူရာအလှူရဲ့ နောက်ဆုံးအိမ်..... ၆၁

ဒက္ကရီနှင့်အံ့ပွယ်ဇာတ်လမ်းများ

မြင်းနှင့်သံလွင်	၉၀
ထူးခြားတဲ့ရက်ကန်းသမကလေး	၁၀၄
ဘယ်လာရီမွန်နှင့် မြင်းပျံ	၁၁၂
အရုဏ်ဦးဝိတ်ဝက ပလွေဆရာ	၁၃၃

လိမ်ညာခြင်း၊ ထောင်ချောက်ဆင်ခြင်းနှင့် အဆင်ခြေမဲ့ခြင်း

ဆင်ပေါက်.....	၁၄၆
ပင့်ကူနှင့်တားပြုတ်.....	၁၅၀
ရစ်ကို၊ တစ်ကို၊ တာဝီဆိုတဲ့ မြွေပါကလေး...	၁၆၆
ဆပ်ကပ်.....	၁၉၂

ပုဆိုးများ

ခွားနှင့်ဝမ်းကြီးမြေ	၂၀၄
ကျား ကျား	၂၂၄
သမင်ကလေးရဲ့ကလေးဘဝ	၂၄၂
ပင်လယ်ပျံဖြူ	၂၆၂

ယုံရခက်သောပုံပြင်များ

ငှက်ဘီလူးကဋ္ဌနီ	၂၀၄
လှောင်မြောင်တဲ့လိပ်ရဲ့ပုံပြင်	၂၉၃
အမွှေးကောက်တဲ့ကြက်မ	၃၀၃
မောရစ်ရဲ့ကြောင်ဘဝ	၃၁၆

စာရေးဆရာများနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများ

နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသော ပုံပြင်များ၏နောက်ကွယ်မှ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသော စာရေးဆရာအချို့နှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများအား ပိုမိုသိရှိနားလည်စေရန် ဖော်ပြပေးခြင်း သာဖြစ်သည်။

ကက်နက်ဂရေဟမ် (၁၈၅၉ - ၁၉၃၂)

ဂရေဟမ်အား စကော့တလန်နိုင်ငံ 'အီဒင်ဘတ်'မြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။

ဂရေဟမ် ၅ နှစ်သားအရွယ်၌ မိခင်ဖြစ်သူဆုံးပါးခဲ့သည်။
ဂရေဟမ်နှင့်သူ၏ မောင်နှမရင်းခြာ အားလုံးအဖွားဖြစ်သူ၏

ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်မှုဖြင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ တက္ကသိုလ် မတက်
ရောက်နိုင်သည့် အခြေအနေကြောင့် အင်္ဂလန်ရှိဘဏ်တစ်ခု၌ ဂရေ
ဟမ် အလုပ်ဝင်ခဲ့သည်။ သူသည် အကျင့်စာရိတ္တပိုင်း ကောင်းမွန်
စေရေး ဦးတည်ချက်ဖြင့် စာများစွာရေးသားခဲ့သည်။ ထိုစာများ
သည် နောက်ပိုင်းကာလ၌သူ၏ သားဖြစ်သူထံပေးပို့သော ‘မိုးမခ
ပင်အား တိုက်တဲ့လေ’ စာအုပ်၌ ပါဝင်ပြီးသားဖြစ်ခဲ့သည့် ‘ကက်နက်
ဂရေဟမ်’ ရေးသားခဲ့သော ပုံပြင် ‘အရုဏ်ဦးဂိတ်ဝက ပလွေဆရာ’။

“ဂျိမ်းစ်ဗော်ဒဝင်” (၁၈၄၁ - ၁၉၂၅)

ဗော်ဒဝင်အား အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ‘အင်ဒီရာနာ’၌ မွေး
ဖွားခဲ့သည်။

ဗော်ဒဝင်သည် မည်သူမှတိတိကျကျသင်ကြားပေးမှုမရှိဘဲ
စာပေနှင့်ပညာဗဟုသုတများအား ကိုယ်တိုင်ဆည်းပူး တတ်မြောက်
လာသူဖြစ်သည်။

အသက် ၄၁ နှစ်အရွယ်၌ သူ၏ပထမဆုံးစာအုပ်ဖြစ်သော
‘ဆီဖရိုင်းဒ်’ပုံပြင်အား ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ဗော်ဒဝင်သည် စာရေးသားခြင်းအပြင် အခြားသူတို့ရေးသား
သော စာအုပ်ပေါင်း ၅၀ ကျော်ကိုလည်း တည်းဖြတ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဗော်ဒဝင် အများဆုံးရေးသားသော ပုံပြင်များမှာ ကလေးများ
အတွက် ဒဏ္ဍာရီ၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ ပုံပြင်နှင့် စာပေအရေးအသားကောင်း
များအပေါ် တတ်၊ သိ၊ နားလည် အသုံးပြုနိုင်စေရန် ဦးတည်ရေး
သားသော ပုံပြင်များပင်ဖြစ်သည်။ ‘ဗော်ဒဝင်’ ရေးသားခဲ့သောပုံပြင်
‘မြင်းနှင့်သံလွင်’၊ ‘ဘယ်လာရီဖွန်နှင့် မြင်းပျံ’။

ရဒ်ယာတ် ကစ်ပလင်နီ (၁၈၆၅ - ၁၉၃၆)

ကစ်ပလင်နီသည် အိန္ဒိယ၌ ဖွားမြင်သူဖြစ်ပြီး သူ့ဘဝ၏ အစောပိုင်းကာလများအား အိန္ဒိယ၌ ပျော်ရွှင်စွာကုန်ဆုံးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အသက် ၇ နှစ်အရွယ်၌ အင်္ဂလန်သို့ စေလွှတ်ခြင်းခံရပြီး ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်တော့သည့် စိတ်ဆင်းရဲစရာများ ကြုံတွေ့ခဲ့ရ သည်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ကစ်ပလင်နီစာရေးဖို့ သတ္တိရှိလာ စေရန် အားပေးတိုက်တွန်းခဲ့သည်။ ထို့နောက်ပိုင်း ကစ်ပလင်နီ အိန္ဒိယသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် သတင်းစာဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ ပုံပြင် များ ရေးသားသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကစ်ပလင်နီသည် အခြားအလုပ်များနှင့်အတူ စာအုပ်ထုတ် ဝေရေးကိုပါ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ‘ကစ်ပလင်နီ’ရေးသားခဲ့သော ပုံပြင် ‘ကျားသစ်က အစက်အပြောက်တွေ ဘယ်လိုရလာလဲ’၊ ‘ဆင်ပေါက်’၊ ‘ရစ်ကီ တစ်ကီ တာဗီဆိုတဲ့မြွေပါ’၊ ‘ကျား...ကျား’၊ ‘ပင်လယ်ဖျံဖြူ’။

ရစ်ချတ်ဂျက်ဖရီစ် (၁၈၄၈ - ၁၈၈၇)

ဂျက်ဖရီစ်သည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဝီလ်ရှိုင်းယားရှိ လယ်တောရွာ တစ်ခု၌ ကြီးပြင်းခဲ့သူဖြစ်သည်။

သူ့ဘဝ၏ အချိန်အတော်များများလည်း ကျေးလက်ဒေသ မှာပင် ကုန်ဆုံးခဲ့ရသည်။

ဂျက်ဖရီစ် သတင်းစာဆရာဖြစ်လာချိန်၌ သဘာဝအား ချစ်မြတ်နိုးသည့် စရိုက်လက္ခဏာများ ပေါ်လွင်အောင် စာရေးသား

လာနိုင်ပြီး အရေးပါသော အချက်အလက်များအား အသေးစိတ် ဖော်ပြပေးနိုင်သူ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ရစ်ချတ်ဂျက်ဖရီစ် ရေးသားခဲ့သော ပုံပြင် ‘ပင့်ကူနှင့်ဖားပြုပုံ’။

“အန်နာဆီးဝဲလ်”(၁၈၂၀ - ၁၈၇၈)

အန်နာဆီးဝဲလ်သည် ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းသော ခရစ်ယာန် သဟာယအဖွဲ့ဝင်အသိုင်းအဝိုင်းမှ ပေါက်ဖွားဆင်းသက်လာသူဖြစ်သည်။

သူမသည် တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာနေတတ်ပြီး ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းသည်။ အန်နာဆီးဝဲလ်အသက် ၁၄ နှစ်အရွယ်တွင် မတော်တဆ ထိခိုက်မှုကြောင့် ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း ထိခိုက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ သူမသည် တစ်ခါတစ်ရံ မြင်းရထားဖြင့် သွားလာတတ်သည်။ သူမသည် ရထားကိုဆွဲသော မြင်းများအား ရိုက်ခြင်းအပေါ် လုံးဝ မနှစ်မျိုးပေ။

မြင်းများအပေါ် ရိုက်နှက်သည့် အပြုအမူများအပေါ် တုံ့ပြန်သည့်အနေဖြင့် မဟူရာအလှူဟူသောခေါင်းစဉ်ဖြင့် စာအုပ်ရေးခဲ့သည်။

အန်နာဆီးဝဲလ်ရေးသားသော စာများက အဓိကရည်ညွှန်းလိုသည်မှာ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်၊ သနားကြင်နာစိတ်ရှိစေရန်နှင့် မြင်းများအပေါ် ပြုမူဆက်ဆံရာ၌ နားလည်မှုရှိလာစေရန်အတွက်ပင် ဖြစ်သည်။

အန်နာဆီးဝဲလ် ရေးသားခဲ့သော ပုံပြင် ‘ဒါမဟူရာအလှူရဲ့ နောက်ဆုံးအိမ်’။

“အီးနက်စ်ဘစ်”(၁၈၅၈-၁၉၂၄)

အီးဒစ်နက်စ်အား ‘အီးဒစ်’အစား‘အီး’အဖြစ် အများဆုံးသုံးစွဲကြသည်။ အဓိကအကြောင်းအရင်းမှာ အီးနက်စ်ဘစ်က မိန်းကလေးဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

သူမသည် ကလေးများအတွက် စာအုပ်ပေါင်း(၄၀)ကျော် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ သူမရေးသားသော စာအုပ်များသည် လက်တွေ့ဘဝနှင့် မှော်ဝင်သော ဖန်တီးနိုင်မှုများအား ရောနှော၍ စိတ်ကူးသစ်များ မှန်ကန်စွာအကောင်းအထည်ဖော်နိုင်ရန် ပြသပေးထားသည်။

အီးနက်စ်ဘစ်ရေးသားခဲ့သည့် အကျော်ကြားဆုံးသော စာအုပ်များမှာ ‘ရထားလမ်းကလေးများ’၊ ‘ကလေး ၅ ယောက်နှင့် ထိုအရာ’၊ ‘ရတနာရှာသူများ’ပင်ဖြစ်သည်။

အီးနက်စ်ဘစ် ရေးသားခဲ့သောပုံပြင် ‘မောရစ်ရဲ့ကြောင်ဘဝ’။

ဒီဂျီ မူကာဂျီ (၁၈၉၀-၁၉၃၆)

‘ဒီဟန်ဂိုပယ် မူကာဂျီ’ကို အိန္ဒိယနိုင်ငံမြောက်ပိုင်း ကျေးလက် တောရွာတစ်ခု၌ မွေးဖွားခဲ့ပြီး အသက် ၂၀ နှစ်အရွယ်ရောက်ချိန်၌ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့သည်။ မူလာဂျီသည် အမေရိကန်နိုင်ငံ၌ ကထိကတစ်ဦးအဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့ပြီး ဝတ္ထုပေါင်းများစွာ ရေးသားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ၁၉၂၈ ခု၌ ‘နယူးဘယ်ရီ’စာပေ ဆုတံဆိပ်ကို ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရသည်။

မူကာဂျီသည် စာအရေးအသားကောင်းသူ၊ စကားပြောကောင်းသူဖြစ်သည်။ သူ၏ပထမဆုံးသောစာအုပ် ‘ကာရီ

ဆိုတဲ့ဆင်' စာအုပ်တွင် လူတိုင်းအား သဘာဝကြီးနှင့် လိုက်လျော
ညီထွေနေတတ်စေရန် စိတ်ကူးကောင်းများဖြင့် အကြံပြုထားသည်။
မူကာဂျီရေးသားခဲ့သောပုံပြင် 'နွားနှင့်စပါးကြီးမြွေ'။

လူးဝမ်စ် ကာရိုးလ် (၁၈၃၂-၁၈၉၈)

‘ကာရိုးလ်’၏ အမည်မှန်မှာ ‘ချားစ်လုဝဒ်ဒေါ့ဆန်’ဖြစ်သည်။

ကာရိုးလ်လူလားမြောက်အရွယ်ရောက်သည်နှင့် အောက်စ်
ဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ယူရုံသာမက ဆရာအဖြစ် စာပြန်ပြ
ခြင်း၊ သင်္ချာပညာနှင့် ယုတ္တိဗေဒပညာရှင်တို့အား လေ့လာလိုက်စား
ခြင်း ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ကာရိုးလ်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ သမီးဖြစ်သူ ၃
ယောက်ဖြစ်သော ‘လော်ရီနာ’၊ ‘အဲလက်စ်’၊ ‘အီဒစ်လစ်ဒဲလ်’တို့နှင့်
အတူ လှေစီး၍ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ ထိုသို့သော ခရီးသွားမှတ်တမ်း
အား ပုံဝတ္ထုအဖြစ် ဖန်တီးလိုက်ခြင်းဖြင့် နောက်ပိုင်း၌ ထင်ပေါ်
ကျော်ကြားလာသည့် ‘အံ့ဖွယ်နယ်မြေအတွင်းမှ ‘အဲလက်စ်’၏
စွန့်စားခန်းများ’စာအုပ်ကို ဖန်တီးနိုင်ခဲ့သည်။

လူးဝမ်စ်ကာရိုးလ် ရေးသားခဲ့သည့် ပုံပြင် ‘လှောင်ပြောင်တဲ့
လိပ်ရဲ့ပုံပြင်’။

ပန်းချီပညာရှင်များနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများ

ဂီယူလီယာနို ဖာရီ

အီတလီနိုင်ငံ ပီဆာရို၌ ၁၉၆၅ခုနှစ်တွင်
မွေးဖွားခဲ့သည်။ ဂီယူလီယာနိုသည် ‘အာ
ဗီနိုအနုပညာသိပ္ပံမှ ဘွဲ့ရရှိခဲ့ပြီး သူ ရေး
သားခဲ့သော စာအုပ်များအား တစ်ကမ္ဘာ
လုံးအနှံ့ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိနိုင်ခဲ့သည်။ ၎င်းပြင်

ဂီယူလီယာနိုသည် ကလေးများအတွက် သရုပ်ဖော်ရုပ်ပုံကားချပ်
များ ရေးဆွဲခြင်း၊ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်များ တီထွင်ဖန်တီးခြင်း
အလုပ်ကိုလည်း ထိရောက်စွာလုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ၎င်းပြင် သူသည်
မစွမ်းမသန်ကလေးများနှင့်အတူ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်း၌ ရုပ်ပုံကားချပ်
များ လှုပ်ရှားအောင် တီထွင်ပြခြင်း၊ ဟာသဇာတ်လမ်းများအား
ကျန်းမာရေးအတွက် ထိရောက်သောကုထုံးအဖြစ် ပြသပေးခြင်းများ
ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ရေးဆွဲခဲ့သောပုံ - (မျက်နှာဖုံးပုံ) ‘ကျားပုံ’

အယ်လီနာ ဆယ်လီဗာနိုဗာ

ရုရှားနိုင်ငံ၊ မော်စကိုမြို့ရှိ ‘ပန်းချီ
အနုပညာတက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရခဲ့သူဖြစ်
သည်။ အယ်လီနာသည် သရုပ်ဖော်
ရုပ်ပုံကားချပ်များ ထုတ်လုပ်ပေးရသည့်
တာဝန်ခံအဖြစ် နှစ်ပေါင်း(၂၀)ကျော်

ကျော် တာဝန်ထမ်းခဲ့သည်။ ရေးဆွဲခဲ့သောပုံ -
'ကျား ... ကျား'၊ 'ပင်လယ်ဖျံဖြူ'။

နီးချက်ပ်မန်း

နီးချက်ပ်မန်းသည် သူ၏ ကလေးဘဝ အားလပ်ရက်များအား ဝေလနယ်ရှိ တောရွာ၌ ကုန်ဆုံးစေခဲ့သည်။ ဝေလနယ်ရှိ မြင့်မားချွန်ထက်သော တောင်ကုန်းများ၊ ပင်လယ်ရှုခင်းများက ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန်၊ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းများရေးရန် လှုံ့ဆော်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ နီးချက်ပ်မန်းသည် ၁၉၈၉ ခုနှစ်တွင် ဘွဲ့ရရှိခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပန်းချီရေးဆွဲခြင်း၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်းနှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ရေးဆွဲခဲ့သောပုံ - 'ဆင်ပေါက်၊ နွားနှင့် စပါးကြီးမြွေ'၊ 'အမွှေးကောက်တဲ့ကြက်မ'။

ဂျွန်ဒေးလို

နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ စီးပွားရေး ကြော်ငြာများ၊ သရုပ်ဖော်ရုပ်ပုံကားချပ်များ ရေးဆွဲခြင်းတို့ လုပ်ကိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဂျွန်ဒေးလိုသည် ရုပ်ပုံများဖြင့် သရုပ်ဖော်ပြောဆိုသော ဇာတ်လမ်းများအား မိမိကိုယ်ပိုင်မူဖြင့် လွတ်လပ်စွာ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဒစ်ဂျစ်တယ်ပန်းချီ ရေးဆွဲခြင်း ပုံစံအမျိုးမျိုးကိုပါ

လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ရေးဆွဲခဲ့သောပုံ - ‘ဒူးစ်ဒိုမမ်’၊ ‘အရုဏ်ဦး’
ဂိတ်ဝက ပလွေဆရာ’။

ဖရန့်အန်ဒါးစ်ဘီ

ဖရန့်၏ဘဝ အစောပိုင်းကာလများသည်
ကလေးတစ်ဦးအဖြစ် ထိုင်ခုံရှည်ကြီး
ပေါ်ထိုင်၍ ရထားပုံ ရေးဆွဲခဲ့ရသည်။
ကလေးဘဝမှ ပုံဆွဲရခြင်းအပေါ် နှစ်
သက်သည့်စိတ်က နောင်တစ်ချိန် အရွယ်
ရောက်လာသည်နှင့် အမြစ်စွဲကာ ပန်းချီဒီဇိုင်းရေးဆွဲသည့် အတတ်
ပညာဖြင့် အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းနိုင်ခဲ့သည်။ ဖရန့်၏ အနုပညာ
မြောက် လက်ရာအားလုံး ကမ္ဘာအနှံ့ ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိခဲ့သည်။ သူသည်
အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် အစ္စရေးမှချီးမြှင့်သော ဂုဏ်ပြုဆုများ
အား လက်ခံရယူနိုင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ ရေးဆွဲခဲ့သောပုံ -
‘မဟူရာအလှရဲ့ နောက်ဆုံးအိမ်’၊ ‘ရစ်ကီ တစ်ကီ တာဗီဆိုသော
မြွေပါ’၊ ‘သမင်လေးရဲ့ကလေးဘဝ’။

မိုက်ခ်ဖီးလစ်

မိုက်သည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ ဒီဘွန်မြို့
မြောက်ပိုင်းရှိ သူ့နေအိမ်မှကလေးများ
စာအုပ်အတွက် သရုပ်ဖော်ရုပ်ပုံပေါင်း
များစွာအား ၁၅ နှစ်တာမျှ ရေးဆွဲပေးခဲ့သူ
ဖြစ်သည်။ ကာတွန်းစာအုပ်များရှိ ရုပ်ပုံများ

အား အရောင်အသွေးစုံလင်တိကျစွာဖြင့် သရုပ်ဖော်ပေးသူလည်း ဖြစ်သည်။ ရေးဆွဲခဲ့သောပုံ - ‘ကျားသစ်က အစက်အပြောက်တွေ ဘယ်လိုရသလဲ’။

ရူပတ်ဗန်ဝစ်ခ်

ယူနိုက်တက်ကင်းဒမ်းနိုင်ငံနှင့် အီတလီ နိုင်ငံတို့အကြား အလုပ်လုပ်နေသူဖြစ်သည်။ ရူပတ်သည် မင်၊ ရေဆေးတို့ကိုအသုံးပြု၍ ရုပ်ပုံများအား အသက်ဝင်အောင်ပုံဖော်ပေးနိုင်သူဖြစ်သည်။

ရေးဆွဲခဲ့သောပုံများ ‘စစ်မြင်း’၊ ‘မြင်းနှင့်သံလွင်’၊ ‘ပင့်ကူနှင့်ဖားပြုတ်’၊ ‘ဘယ်လာရီဖွန်နှင့်မြင်းပျံ’၊ ‘ငှက်ဘီလူးဂဠုန်’၊ ‘လှောင်ပြောင်တဲ့လိပ်ရဲ့ပုံပြင်’၊ ‘ဆပ်ကပ်’၊ ‘မောရစ်ရဲ့ကြောင်ဘဝ’။

မာဆီလာ ဟက်ဂျီဒင်းဂျက်

မာဆီလာသည် ကလေးများအတွက်၊ မဂ္ဂဇင်းအတွက် ဇာတ်ကောင်မျိုးစုံနှင့် နောက်ခံရူခင်းမျိုးစုံအား သေချာသော အရောင်ခွဲခြားမှုဖြင့် ရေးဆွဲပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။ ၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် Grigorvitez ဆိုသောဆုကို လက်ခံရရှိခဲ့သည်။ သူမအား ဆုရရှိခဲ့စေသော စာအုပ်မှာ ‘Water Sprite And Old Pear Tree’ ဖြစ်သည်။

ရေးဆွဲခဲ့သောပုံများ - ‘ထူးခြားတဲ့ရက်ကန်းသမကလေး’။

ရဲစိန်မယ် ၂၀

စံပြင်း ၄၄

သူငယ်ချင်းများနှင့် အပေါင်းအဖော်များ

ကျားသစ်က အစက်အပြောက်တွေ ဘယ်လိုလုပ်လဲ ၅၁

မဟူရာအလှူ၊ နောက်ဆုံးအိမ် ၆၁

ဒူးစိဒိုမမ်

(ကက်နက်ဂရေဟမ်)

နွေဦးရာသီရဲ့ ကြည်လင်ရှင်းသန့်တဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ
‘ပွေး’ကလေးက တွင်းထဲကနေ ကုတ်ကတ်ပြီး
အပေါ်ကိုထွက်လာတယ်... အပြင်မှာ လမ်းလျှောက်နေတုန်း
သူက ရေကြွက်တစ်ကောင်နဲ့ သွားဆုံတယ်။ ရေကြွက်က
သူ့ကိုယ်သူမိတ်ဆက်ပြီး မြစ်ကမ်းနံဘေးမှာနေရတဲ့
သာယာပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဘဝအကြောင်းကို
ပြောပြသတဲ့။ ‘ပွေး’ကလေးလည်း အဲဒီချိန်ကစပြီး
ရေကြွက်နဲ့အတူသွားလိုက်တာ သူ့ရဲ့အိမ်ဟောင်းဆီကို
တော်တော်နဲ့ပြန်မလာတော့ဘူးတဲ့။

ပွေးကလေးနဲ့ ရေကြွက်ဟာဖျံနဲ့အတူ ကုန်းမြင့်ဒေသတွေမှာ
အမဲလိုက်တာတွေ၊ စူးစမ်းလေ့လာရေးတွေ အများကြီးလုပ်ခဲ့ကြ
တယ်။ သူတို့စပြီးခရီးထွက်တဲ့နေရာကတော့ မြစ်လက်တက်ဖြစ်
နေတဲ့စမ်းချောင်းနေရာမှာပါ။ ဆောင်းကာလရဲ့ တိုတောင်းတဲ့
နေ့တာကုန်လွန်ပြီး အမှောင်ရိပ်ကျလာတယ်။ သူတို့သွားရမယ့် ခရီး
က အတော်အတန် ဝေးသေးသတဲ့။ သူတို့က လမ်းကို ဖြေးညင်းစွာ
လျှောက်ရင်း ထွန်ယက်ထားတဲ့မြေပေါ်ကို အမှတ်မထင် ဖြတ်မိကြ

တယ်။ ပွေးကလေးတို့အုပ်စုက သိုးအော်သံကိုပါ ကြားလိုက်ရတယ်။ နောက်တော့ သိုးအုပ်ကိုကျော်ဖြတ်ပြီးတဲ့အခါ လှည်းလမ်းကြောင်းတစ်ခုကိုပါ တွေ့လိုက်ရတယ်။

‘အာ ... ဟုတ်ပြီ၊ ဒါအိမ်ကိုသွားတဲ့လမ်းပဲ၊ ကြည့်ရတာ ... ငါတို့ ရွာကိုရောက်သွားမယ်နဲ့တူတယ် ...’လို့ ပွေးကလေးက သူ့ခြေလှမ်းတွေကို တုန့်ဆိုင်းလိုက်ရင်း မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

ထိုအချိန်မှာ သူတို့လျှောက်နေတဲ့လမ်းကလည်း လှည်းလမ်းကြောင်းကနေ လူသွားလမ်းကလေးဖြစ်လာ၊ နောက်တော့ လူသွားလမ်းကလေးကနေ လမ်းကြားငယ်အဖြစ် တဖြည်းဖြည်းပြောင်းလဲလာတော့ လမ်းမြေပုံကို ပွေးကလေးက သူ့အဖော်တွေဆီ ကမ်းပေးလိုက်တယ်။ သူတို့ရွာထဲကို ရောက်လာကြပြီ...၊ နောက်တော့ ရေကြွက်က ခုလိုပြောလိုက်တယ်။

‘အိုး ... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ နှစ်တစ်နှစ်ရဲ့ ဒီလိုအချိန်မှာ သူတို့အားလုံး အိမ်ထဲမှာပဲရှိနေကြမယ်၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးတွေနဲ့ ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေပါ မီးပုံနားမှာ ဝိုင်းပတ်ပြီးထိုင်နေကြလိမ့်မယ်၊ ငါတို့အားလုံးအထဲကို စိတ်မသက်မသာဖြစ်စရာမလိုဘဲနဲ့ ဝင်ကြမယ်၊ မင်းတို့ဆန္ဒရှိရင် အထဲမှာ သူတို့ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို ပြတင်းပေါက်ကနေ ကြည့်နိုင်တယ်’

ဒီဇင်ဘာလလယ်ရဲ့ညက လျင်မြန်စွာကျရောက်လာတယ်။

ရေကြွက်နဲ့အဖွဲ့က ရွာငယ်ကလေးရဲ့အိမ်တွေဆီကို နှင်းမှုန်တွေကြားမှာ ခြေလှမ်းဖွဖွနင်းရင်းနဲ့ ချဉ်းကပ်လာကြတယ်။ အရာရာကို အမှောင်ထဲမှာ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ကြရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရွာလမ်းရဲ့

တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှာတော့ နေဝင်ဖျိုးဖျါချိန် လိမ္မော်နီရောင်
ကလေးသမ်းနေသတဲ့။ နောက်ပြီး ရွာရဲ့ဓာတ်မီးတိုင်နဲ့ အိမ်တွေဆီ
က ထွန်းထားတဲ့အလင်းရောင်တွေက အိမ်အပြင်ဘက်အမှောင်ထု
ထဲကိုတောင် ထိုးဖောက်ပြီး လင်းနေစေတယ်။ အိမ်အများစုက
နိမ့်တဲ့ပြတင်းပေါက်တွေဖြစ်နေတော့ အပြင်ကနေအထဲကို လှမ်း
ကြည့်လို့ရတာပေါ့။ အချို့အိမ်တွေဆို လက်ဖက်ရည်စားပွဲမှာ စုဝေး
ဝိုင်းထိုင်ပြီး ရယ်ရယ်မောမောနဲ့စကားတွေ ပြောဆိုကြတယ်။ အိမ်
ပြတင်းပေါက်ကိုယ်စီမှာ ခန်းဆီးယင်းလိပ်တွေပါနေတော့ အချို့
က တင်ထားသလို အချို့ကလည်း အောက်ချပြီး ပြတင်းကို
ကာထားကြတယ်။

အိမ်တစ်အိမ်မှာတော့ ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးကိုချထားပြီး
အဲဒီခန်းဆီးနဲ့ကပ်လျက်မှာတော့ အဖြူရောင်ခန်းစီးကာထားတဲ့
ငှက်လှောင်အိမ်ကလေးတစ်ခု ရှိသတဲ့။ မီးရောင်ကြောင့် လှောင်အိမ်
ထဲကငှက်ကို အပြင်ကကြည့်လိုက်တာ အရိပ်မည်းကြီးဖြစ်နေတာ
ပေါ့။ နောက်ပြီး ငှက်လှောင်အိမ်က ငှက်နားတဲ့တန်း၊ လှောင်အိမ်ရဲ့
ပတ်ပတ်လည်က သံကြိုးတွေကို အရိပ်ကြောင့်ပိုပြီး ထင်ထင်ရှား
ရှားတွေ့နေရသတဲ့။ နောက်ပြီး လှောင်အိမ်ထဲက ငှက်နားရာနေရာ
အလယ်တည့်တည့်မှာတော့ အမွေးဖွာတဲ့ငှက်က ဦးခေါင်းကို နွေး
ထွေးအောင် အမွေးအတောင်တွေကြား ထိုးသွင်းပြီး အိပ်နေတာကို
တွေ့လိုက်ရတယ်။ ရေကြွက်တို့အဖွဲ့ ကြည့်လိုက်ချိန်မှာ အိပ်ချင်
မူးတူးဖြစ်နေတဲ့ ငှက်ကလေးက မသက်မသာနဲ့လူးလွန့်ပြီး နိုးလာ
တယ်။ နောက်တော့ သူကိုယ်သူ အမွေးတွေပွလာတဲ့အထိ ခါလိုက်
တယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကလေးထောင်လာတယ်။ ငှက်ကလေးက

ပျင်းပျင်းနဲ့ ပါးစပ်ဟပြီးသမ်းလိုက်
တော့ သူ့နှုတ်သီးကလေးကို
ရေကြွက်တို့ သေချာမြင်
လိုက်တာပေါ့။ ငှက်ကလေး
က ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို
လှည့်ပတ်ပြီးကြည့်လိုက်တယ်။
နောက်တော့ သူ့ခေါင်းလေး
က ပြန်ငြိမ်သွားတယ်။
နောက် ငှက်ကလေးရဲ့
အမွေးအတောင်တွေအားလုံး
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပြန်ငြိမ်သွား
ပါတော့တယ်။ ဒီနောက်မှာ
ခံရခက်လှတဲ့လေပြင်းက ပွေး
ကလေး၊ ရေကြွက်နဲ့ ဖျံတို့ရဲ့ကျောပြင်
တစ်ခုလုံး အေးခဲသွားမတတ် တိုက်ခတ်လိုက်တယ်။

နောက်ပြီး အေးခဲနေတဲ့ နှင်းစလေးတွေက သူတို့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်
အရေပြားပေါ် စူးကနဲထိုးလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရမှ သူတို့အားလုံး
စိတ်ကူးယဉ်မိန်းမောနေရာကနေ နိုးထသွားကြသတဲ့။ သူတို့ရဲ့ခြေ
ချောင်းတွေ အေးခဲပြီး ခြေထောက်တွေ၊ ပေါင်တွေ မလှုပ်နိုင်အောင်
ပင်ပန်းနေပြီဆိုတာကို သူတို့သိလာကြတယ်။ နောက်ပြီး သူတို့အိမ်
ရောက်ဖို့ကလည်း ဟိုးအဝေးကြီးမှာ ကျန်သေးတယ်လေ။

ဒီလိုနဲ့ရွာကိုကျော်လွန်တော့ အိမ်တွေ ရုတ်တရက်အဆုံး
သတ်သွားတာကို တွေ့လိုက်ကြတယ်။ ရွာလမ်းရဲ့ တစ်ဖက်တစ်

ချက်စီမှာတော့ အမှောင်ထုထဲကနေ အနံ့မွှေးမွှေးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာတယ်ဆိုတာကို သူတို့သတိထားမိလိုက်တယ်။ နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့လယ်ကွင်းတွေထဲကို တစ်ဖန်ပြန်ရောက်ကြပြီမဟုတ်လား။ သူတို့အားလုံးက အစွမ်းကုန်ကြိုးစားမှုတွေအတွက် သူတို့ကိုယ်သူတို့ အားတင်းလိုက်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ကြိုးစားမှုအားလုံးအောင်မြင်စွာနဲ့အဆုံးသတ်ရမယ်လို့ ယုံကြည်ထားကြတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ မီးရောင်တစ်ခုကို သူတို့ ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရတယ်။ ပင်လယ်ရပ်ခြား ခရီးသွားတွေကိုကြိုဆိုတဲ့ ရင်းနှီးပြီးသား မြင်ကွင်းပဲပေါ့။ သူတို့က မီးအလင်းရောင်ရှိရာနေရာကို ဖြေးဖြေးနဲ့မှန်မှန်လျှောက်လာကြတယ်။ သူတို့ ၃ ဦးက တစ်ယောက်ကို အတွေးတစ်မျိုးစီနဲ့ပေါ့။

ပွေးကလေးအနေနဲ့တော့ ညစာကောင်းတွေအများကြီးရဖို့ ပြေးသွားတယ်။ ရေကြွက်အနေနဲ့ကတော့ သူ့ရဲ့အမူအကျင့်အတိုင်း အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်ဖို့ ပခုံးနဲ့ခါးကို ကုန်းကုန်းကြီးလုပ်ပြီး သူ့ရှေ့မှာရှိတဲ့ မီးခိုးရောင်လမ်းပေါ်ကို မျက်စိမှေးပြီး စူးစိုက်ကြည့်နေသတဲ့။ ဒါကြောင့် သနားစရာ ပွေးကလေးကို သူက လုံးဝသတိမထားမိဘူးပေါ့။

ရုတ်တရက် ရေကြွက် ရဲဆေးတင်လိုက်တာ တစ်ကိုယ်လုံး ဓာတ်လိုက်သလို တုန်ခါသွားသတဲ့။ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ သူတို့ရှင်သန်ကျက်စားတဲ့ဝန်းကျင်မှာ အချင်းချင်း အချက်ပြဆက်သွယ်မှုတွေ ရှိနေကြတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် အနံ့ခံခြင်းနဲ့ အသံပေးအချက်ပြတာတွေက နေ့နေ့၊ ညည အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာရှိနေကြောင်း အချက်ပြတဲ့စနစ်ပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ ရုတ်တရက် ပွေးကလေးဆီကို အန္တရာယ်တစ်ခု ကျရောက်သလို ခံစားမိလိုက်တယ်။ ပွေးကလေးက အမှောင်ထဲက နေ အနံ့ခံနေသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာလဲဆိုတာကိုတော့ သူကောင်း ကောင်း မမှတ်မိပါဘူး။

ပွေးကလေးက သေနေတဲ့ပုံစံမျိုး လုံးဝငြိမ်နေလိုက်တယ်။ သူ့နှာခေါင်းကတော့ နေရာအနံ့ကို အနံ့ခံနေတာပေါ့။ ခဏကြာ တော့ သူ့အနံ့ခံနေတဲ့အနံ့ကို ပွေးက မှတ်မိသွားတယ်။ ဒီအနံ့က အစားစာတွေ အပြည့်ရှိနေတဲ့ သူ့ရဲ့အိမ်ကအနံ့ဆိုတာကို ချက်ချင်း သိသွားတော့တယ်။

ဒီအိမ်ကို သူကစွန့်ခွာပြီး ဘယ်တုန်းကမှ ပြန်မရှာခဲ့ဘူးလေ။ ဒီနေ့မှာတော့ သူ့အိမ်ဘေးကမြစ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ပထမဆုံး ပြန်တွေ့ရပြီပေါ့။ ပွေးကလေးဟာ အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ တွေကနေ လွတ်မြောက်ပြီး သူ့အိမ်ဟောင်းကို ပြန်တွေ့ခဲ့တယ်။ သူ့အတွက် ဘဝသစ်ကို စတင်နိုင်ပြီး ရှင်းလင်းထင်ရှားတဲ့ အတွေ့ အကြုံအဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်လည်စဉ်းစားနိုင်ပြီပေါ့။ ပွေးရဲ့အိမ် ကလေးက ပွေးအတွက်တော့ ပျော်စရာအိမ်ကလေးပါပဲ။ အဲဒီအိမ် ကလေးက ပွေးကို ခေတ္တပျောက်သွားစေသလို ပြန်ပြီးလည်း ခေါ်နိုင် ခဲ့တယ်။

‘ရက်တီ ... ခင်ဗျားပြန်လာခဲ့ပါ။ ကျုပ်ခင်ဗျားကို အလိုရှိတယ်၊ မြန်မြန်နော်’လို့ ပွေးကလေးက ရေကြွက်ကို ပျော်ရွှင်စိတ်လှုပ်ရှား စွာနဲ့ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ရေကြွက်ကလည်း ‘အေး ... လာပါ မယ်ကွာ’လို့ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သတဲ့။

နောက်တော့ သနားစရာပွေးကလေးက စိတ်နှလုံးမသာမယာ

နဲ့ ခုလိုတောင်းပန်လိုက်တယ် ‘ကျေးဇူးပြုပြီး ရပ်ပါဦး ရက်တီရယ်၊ ခင်ဗျားခုထိ နားမလည်သေးဘူးလား၊ ဒါ ကျုပ်အိမ်လေ၊ ကျုပ်ရဲ့ အိမ်အဟောင်းလေ၊ ဒီအိမ်ကို ကျုပ် အနံ့ခံမိသွားတာ ...၊ ကျုပ်တို့ သွားနေတဲ့နေရာနဲ့ ကျုပ်အိမ်က တကယ်ကိုကပ်နေတာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး လာခဲ့ပါ ရက်တီရယ် ...’

ထိုအချိန်မှာ ရေကြွက်က ထွက်သွားတာရှေ့ကို အတော် ရောက်နေလို့ ပွေးကလေး အော်ခေါ်ပြီး ပြောနေတာကို ကောင်းကောင်းမကြားလိုက်ရဘူးတဲ့။ ဒီတော့ ပွေးက ကြွက်ကြားနိုင်လောက်မယ့်အသံနဲ့ ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီးပြောလိုက်တယ်။ ထိုအခါ ကြွက်က ပွေးကို အခုလိုပြန်အော်ပြောလိုက်တယ် ‘ပွေးရေ၊ ငါတို့ အခုရပ်လို့မရဘူး၊ တကယ်ပြောတာပါ၊ နက်ဖြန်ကျမှ ကျုပ်ပြန်လာမယ်၊ ခင်ဗျား ဘာတွေပဲ တွေ့ထား တွေ့ထားပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ကျုပ်ရပ်ပြီး မနားရဲဘူး၊ နောက်ကျနေပြီ နှင်းတွေထပ်ကျလာတော့မှာ၊ နှင်းတွေကျလာရင် ကျုပ်တို့လမ်းမှားလိမ့်မယ်’ ဒီလိုနဲ့ ရေကြွက်လည်း ပွေးဆီက အဖြေတစ်စုံတစ်ရာကို ဆက်နားမထောင်တော့ဘဲ ရှေ့ကလမ်းကိုသာ တည့်တည့်ကြည့်ပြီး လျှောက်သွားပါတော့တယ်။

သနားစရာကောင်းလှတဲ့ ‘ပွေး’ကလေးက လမ်းပေါ်မှာ တစ်ကောင်တည်းထိုင်နေရှာသတဲ့။ ဝမ်းနည်းမှုကြောင့် သူ့နှလုံးသားတွေ ကြေကွဲမတတ် ခံစားနေရတာပေါ့။

ပွေးကလေးဟာ မြေပြင်ပေါ်ခုန်တက်ရင်း သူ့အိမ်ပြန်ရောက်လာခဲ့ပေမယ့် သူ့သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် သစ္စာရှိရှိရပ်တည်နိုင်ခဲ့တာကို ပြန်ပြီးသတိရအောက်မေ့နေတာပေါ့။

ပွေးက မျက်နှာကို အောက်စိုက်ပြီး ကြွက်သွားတဲ့လမ်းကြောင်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ထိုအချိန်မှာ ပွေးကလေးဟာ သူ့နှာခေါင်းက သတင်းပို့တဲ့အတိုင်း ဟိုဟိုသည်သည် အနံ့ခံကြည့်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ မကျေမနပ်နဲ့ အပြစ်တင်လိုက်သတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ပွေးက ကြွက်ရဲ့နောက်ကို အမီပြေးလိုက်သွားတယ်။

ကြွက်ကစပြီး သူတို့အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ဘာလုပ်မယ်၊ ဧည့်ခန်းထဲက မီးလင်းဖိုမှာ သစ်လုံးတွေထည့်ပြီး အနွေးခံမယ်။ ပြီးရင် ဘာအစားအသောက်တွေစားမယ် ဆိုတာတွေကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ပြောပြနေပြီး သူ့အဖော်က ဘာမှမပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေတာကို လုံးဝသတိမထားမိဘူးတဲ့။ သူတို့ လမ်းလျှောက်တာ ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ရောက်လာတယ်။ ဒီလိုနဲ့လမ်းရဲ့နယ်စပ်ဖြစ်တဲ့ ချုံနွယ်တွေနားက သစ်ငုတ်တိုတွေဆီကိုရောက်တော့ ကြွက်က သနားကြင်နာတဲ့လေသံနဲ့ ပွေးကို ခုလိုပြောလိုက်တယ်။ ‘အိုး ... ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ပါးရိုးတွေကျနေလိုက်တာ၊ မင်း တော်တော်ပင်ပန်းနေပြီပဲ၊ မင်းခြေထောက်တွေလည်း ဒရွတ်တိုက်နေပါလား၊ ငါတို့ ဒီမှာ ခဏလောက် နားလိုက်ကြရအောင်၊ နှင်းတွေကတော့ ဆက်ပြီး ရှိနေတုန်းပဲ ...၊ ငါတို့ ခရီးစဉ်ရဲ့ အကောင်းဆုံးအပိုင်းက ပြီးသွားပြီလေ’

ပွေးကလေးက ပစ်ပယ်ခံရတဲ့သူအလား စိတ်နှလုံးမသာမယာနဲ့ သစ်ငုတ်တိုပေါ်မှာထိုင်ရင်း ငြိမ်ကျသွားသတဲ့။ နောက်တော့ ပွေးက ဝမ်းနည်းနေတဲ့စိတ်ကို တွန်းလှန်နိုင်ဖို့ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းလိုက်တယ်။ နောက်တော့ ဝမ်းနည်းမှုဆွေးတဲ့စိတ်တွေ တလိမ့်လိမ့် ပြန်တက်လာပြီး လေထဲကိုလွင့်ပျံသွားတော့တယ်။ သနားစရာ

ကောင်းလှတဲ့ ပွေးကလေးဟာ သူ့ရဲ့ကြိုးစားအားထုတ်မှုတွေကို လက်လျှော့ပြီး ကူရာမဲ့တဲ့အသံနဲ့ အားရပါးရအော်လိုက်တယ်။ ပွေးကလေးဟာ သူ့ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ရှာတွေ့ထားတဲ့အရာတွေအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးရတော့မယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိနေပါပြီ။ ပွေးကလေးရဲ့ ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ ရုတ်တရက်အော်လိုက်သံကိုကြားတော့ ကြွက်က အံ့အားသင့်ပြီး ကြက်သေသေသွားတယ်။ နောက်တော့ ကြွက်က သနားကြင်နာတဲ့လေသံနဲ့ အခုလိုမေးလိုက်တယ်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ... သူငယ်ချင်းပွေးအိုကြီးရယ်၊ ဘာကိစ္စတွေ ဖြစ်နိုင်သေးလို့လဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ဒုက္ခတွေ ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါ ...၊ ဒါမှ ဘာလုပ်နိုင်မယ်ဆိုတာကို ကျုပ်စဉ်းစားလို့ရမှာပေါ့’

သနားစရာပွေးအိုဟာ စကားတစ်လုံးပြောဖို့တောင် အနိုင်နိုင် ဖြစ်နေသတဲ့။ နောက်ပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကလည်း နိမ့်ချည်၊ မြင့်ချည်

အမြန်ဖြစ်နေတော့ စကားလုံးတွေထွက်လာဖို့အတွက် ဆို့နှစ်စွာ အရှိန်ယူနေရတာပေါ့။

ပွေးအိုက မောမောနဲ့ပဲ ခုလိုပြောလိုက်ပြန်တယ်။

‘ဒီနေရာက ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်နေတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်သိတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ဇိမ်ကျတဲ့အိမ်၊ ဖားပြုပြ်ရဲ့ ခမ်းနားတဲ့အိမ်တွေလိုတော့ မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ကျုပ်အိမ်ကိုပဲ သဘောကျတယ်...။ ကျုပ် အဝေးကို ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ ရောက်နေချိန်မှာ အိမ်နဲ့ ပတ်သက်တာတွေအားလုံးကို မေ့ထားခဲ့တယ် ...။ ဒါပေမဲ့ လမ်းပေါ်ကနေ ကျုပ် ရုတ်တရက်အနံ့ခံမိလိုက်တယ်။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို လှမ်းပြောပါတယ်။ ခင်ဗျားက လုံးဝနားမထောင်ဘူးလေ။ အရာအားလုံးက ကျုပ်ဆီ အလျင်အမြန်ပြန်ရောက်လာတာပဲ။ ကျုပ်က အဲဒါကို လိုချင်တယ်။ ကြိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက ကျုပ် ဘယ်လောက်ပြောပြော ပြန်လှည့်မလာဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ် ဒီအိမ်ကို ထားခဲ့ရတော့မှာပေါ့။ ကျုပ် တစ်ချိန်လုံး အိမ်ရှိတဲ့နေရာကိုပဲ အနံ့ခံနေမိတယ်။ ကျုပ် အသည်းနှလုံးတွေ ကွဲကြွေးသွားပြီလို့တောင် ထင်မိတယ်။ ကျုပ်တို့အားလုံး သွားကြတော့မှာဆိုတော့ တစ်ခေါက်လောက်တော့ အိမ်ကို ပြန်ကြည့်သင့်တယ်လေ။ တစ်ခေါက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက တစ်ခါလေးပြန်ကြည့်ဖို့တောင် လှည့်မလာဘူး မဟုတ်လား’

ပွေးအိုက အထပ်ထပ်အခါအခါ ဝမ်းနည်းနေတာမို့ နောက်ထပ်စကားပြောဖို့အတွက် အဟန့်အတားဖြစ်နေတာပေါ့။

ဒီတော့ ကြွက်က ပွေးအိုရဲ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပါးစပ်က ဘာစကားမှမပြောတော့ပဲ ပွေးအိုရဲ့ပခုံးကို အသာအယာပုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ပွေးအိုက ခုလိုထပ်

ပြောတယ်...။

‘ကျုပ်က ဝက်လုံးလုံးဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဝက်ဆိုတာ ကျုပ်ပဲ၊ ကျုပ်က တကယ်ဝက်အစစ်ပါပဲ’

ကြွက်က ပွေးရဲ့ဝမ်းနည်းငိုရှိုက်သံတွေ တဖြည်းဖြည်းလျော့ကျပြီး ပုံမှန်ဖြစ်သွားတဲ့အထိ စောင့်နေလိုက်တယ်။ ပွေးအိုလည်း ငိုရှိုက်သံတွေ လျော့ကျပြီး တစ်ချက်တစ်ချက်မှပဲ ရှိုက်သံပေါ်လာတော့တယ်။ နောက်တော့ ပွေးအိုက အငိုတိတ်သွားပြီး ထိုင်ရာကနေ ထလိုက်တယ်။ ထိုအချိန်မှာ ကြွက်က ‘ကဲ ... ကျုပ် ခရီးဆက်ရဦးမယ်၊ သူငယ်ချင်း’ဆိုပြီး လမ်းမပေါ်ပြန်တက်လိုက်တော့ ပွေးက ‘ခင်ဗျား ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ...’လို့ မျက်ရည်တွေပြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ မော့ကြည့်ပြီး ပြန်မေးလိုက်သတဲ့။

ဒီတော့ ကြွက်ကခုလိုရှင်းပြတယ်။ ‘ကျုပ်က ခင်ဗျားအတွက် အိမ်တစ်လုံးရှာပေးရဦးမယ်လေ၊ ခင်ဗျားပါလိုက်ခဲ့ရင် ကောင်းမယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့နှာခေါင်းကို တစ်စုံတစ်ရာရှာဖွေဖို့အတွက် ကျုပ်အလိုရှိတယ်’

‘အိုး ... ရတာပေါ့ဗျာ’လို့ ပွေးကသဘောတူပြီး ကြွက်ရဲ့ နောက်ကို လိုက်သွားသတဲ့။ နောက်တော့ ပွေးကကြွက်ကို ခုလို သတိပေးလိုက်တယ်။ ‘ဒါသိပ်မဟုတ်သေးဘူး၊ တော်တော်တောင် နောက်ကျနေပြီ၊ မှောင်လည်း တအားမှောင်နေတယ်၊ သွားမယ့် နေရာက အဝေးကြီးလိုသေးတယ်လေ ...၊ နှင်းတွေလည်း ကျလာတော့မှာ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို မသွားစေချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လမ်းမှာ မတော်တဆ ထိခိုက်မှုဖြစ်နိုင်တယ် ...၊ လမ်းလည်း မှားသွားနိုင်တယ် ...၊ သင့်ညစာအတွက် မြစ်ကမ်းပါးကို စဉ်းစားတာပေါ့’

ဒီအခါ ကြွက်က 'မြစ်ကမ်းပါးကိုလည်း သွားရမယ်၊ ညစာလည်း စားရမယ် ... ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ပြောသားပဲ၊ ကျုပ်ဒီနေရာကို ရှာပြီး တစ်ညလုံးနေမယ်၊ ကဲ ... ကျုပ်လက်ကို ကိုင်ထားပေတော့၊ မကြာခင် အဲဒီနေရာကို ကျုပ်တို့နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ရောက်ကြပြန်ပြီးပေါ့'လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ပွေးလည်း သြဇာကြီးလှတဲ့ မိတ်ဆွေကြွက်ရဲ့ခေါ်ဆောင်ရာကို လိုက်သွားခဲ့တယ်။ မိတ်ဆွေကြွက်ကလည်း နှစ်သက်ဖွယ်၊ ပျော်ရွှင်ဖွယ်စကားလေးတွေနဲ့ ပွေးကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ပြောပေးတယ်။ နောက်ပြီး ရယ်စရာဇာတ်လမ်းတိုလေးတွေပါ ပြောတတ်တော့ တစ်လမ်းလုံး မငြီးငွေ့ရဘူးပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ပွေးရောက်ဖူးခဲ့တဲ့နေရာကို ရောက်လာကြတယ်။

ထိုအချိန်မှာ ကြွက်က 'ခဏရပ်ဦး၊ ကျုပ်တို့စကားဆက်ပြောလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ အလုပ်လုပ်ရတော့မယ်၊ ခင်ဗျားစိတ်ကို စုစည်းပြီး နှာခေါင်းကိုသုံးတော့၊ အနံ့ခံကြည့်ပေတော့'လို့ ပွေးကို ပြောလိုက်တယ်။

ကြွက်ရောပွေးပါ ဘာစကားမှမပြောတော့ပဲ လမ်းလျှောက်ရင်း အနံ့ခံနေကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကြွက်က ပွေးရဲ့လက်နဲ့ ချိတ်ထားတာကြောင့် ဓာတ်လိုက်ပြီး ထုံကျင်သလိုမျိုး ခံစားလိုက်ရသတဲ့။

ကြွက်က ပွေးနဲ့လက်ချင်းချိတ်ထားတာကို ဖယ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူက နောက်ချန်နေလိုက်ပြီး ခဏစောင့်နေလိုက်တယ်။

ခဏအကြာမှာ ပွေးဆီက အချက်ပြတဲ့အမူအရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ပွေးက မတ်တတ်ရပ်ပြီး နှာခေါင်းကို အပေါ်ထောင်ထားလိုက်တယ်။ ပွေးက လေထဲမှာတုန်ခါနေတယ်။ ခဏ

ကြာတော့ ပွေးကရှေ့ကို ခပ်သွယ်သွယ်ပြေးလိုက်တယ်။ နောက်
တော့ တစ်ခေါက်ပြန်စစ်ဆေးတယ်။ ထိုအခြေအနေကိုမြင်တဲ့ ကြွက်
က စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ပွေးက ခြောက်သွေ့နေတဲ့
မြောင်းဟောင်းတစ်ခုကို တွေ့သွားတယ်။ အဲဒီ မြောင်းဟောင်း
တစ်ခုကိုဖြတ်ကျော်ပြီး ကူးသွားလိုက်တော့ ခြံစည်းရိုးတစ်ခုဆီ
ရောက်သွားတယ်။ နောက်တော့ ပွေးက မပြောမဆိုနဲ့ တွင်းတစ်ခုထဲ
ကို ခုန်ဆင်းသွားတော့တယ်။ ကြွက်ကတော့ အခြေအနေအရပ်ရပ်
ကို အထူးသတိထား နှိုးကြားနေရတာပေါ့။ ကြွက်က ပွေးဝင်သွားတဲ့
လိုဏ်ခေါင်းထဲကို လိုက်ဝင်သွားတယ်။ ကြွက်က ပွေးလမ်းမမှားနိုင်
ဘူးလို့ ယုံကြည်ပေမယ့် တွင်းထဲမှာလေမရှိပဲ မြေသားနံ့က စူးစူး
ဝါးဝါးကို နံနေသတဲ့။ တွင်းလမ်းကြောင်း ဆုံးသွားတဲ့အခါကျတော့
ကြွက်က မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကိုယ်ကိုခါလိုက်တယ်။ ပွေးက မီးခြစ်
ခြစ်ပြီး မီးအိမ်ထွန်းလိုက်တယ်။ မီးအလင်းရောင် ရလာတော့ ပွေးနဲ့
ကြွက်တို့က လူခေါ်ခေါင်းလောင်းတပ်ထားတဲ့ ပွေးရဲ့အရှေ့တံခါးဝ
ကို ပြန်ပြီးရောက်နေပြီဆိုတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကြွက်က ပွေးရဲ့အိမ်တစ်ဝိုက်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်တယ်။ အိမ်
ရှေ့မျက်နှာစာမှာတော့ ခြံမြေတစ်ခုရှိနေပြီး ပန်းခြံထိုင်ခုံက တံခါး
ပေါက်ရဲ့တစ်ဖက်မှာ ရှိနေတယ်။ ပွေးသတ္တဝါအတွက် သန့်ရှင်းတဲ့
စရိုက်လက္ခဏာက အဓိကကျနေတော့ ပွေးရဲ့အိမ်အနီး ဘယ်
တိရစ္ဆာန်ကလေးတွေကမှ ညစ်ပေအောင် မလုပ်နိုင်ကြပါဘူး။
အိမ်ရဲ့နံရံမှာတော့ ရင်ကော့ပင်ပါတဲ့ ပန်းခြင်းတစ်ခု ချိတ်ထား
တယ်။ ပန်းခြင်းရဲ့မလှမ်းမကမ်းမှာတော့ ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးရဲ့
ပုံတူ ပလာစတာရုပ်ရယ်၊ ခေတ်သစ်အီတလီနိုင်ငံရဲ့ သူရဲကောင်း